

rozhodujícího významu. Jde spíše o to, kdo nese škodu, která vznikla zkázou zboží, jež, jak zjištěno, bylo v Krásně odevzdáno dráze k dopravě ve stavu bezvadném (pevném a krajitelném), do Velkého Března však došlo zkažené. Tvrzení žalovaného, že se ve Velkém Březně teprve zkazilo, odporuje skutkovému zjištění prvního soudu, spočívajícímu na výpovědích znaleckého svědka a svědků. Dle čl. 345 obch. zák. nese ovšem kupitel nebezpečí dopravy, bylo-li zboží odevzdáno spediterovi nebo povozníkovi, a bylo by lze tvrditi, že také v tomto případě žalobkyně jakožto kupitelka nesla nebezpečí železniční dopravy z Krásna, kdyby v Krásně zboží pro ni dráze k dopravě bylo odevzdáno bývalo. To se však nestalo. Z Krásna bylo zboží zasláno spediteru žalovaného do Ústí n. L., tedy vpravdě **ž a l o v a n é m u**, nikoli žalobkyni, ležícího na jiné trati železniční, než Velké Březno — ne Krásné Březno, — jež, jak se zdá, odvolací soud má na mysli, — na druhém břehu Labe a proto šla doprava z Krásna do Ústí n. L. na nebezpečí **ž a l o v a n é h o j a k o ž t o k u p i t e l e**. Teprve tím, že spediter žalovaného v Ústí n. L. překartoval zboží na žalobkyni, t. j. vyhotovil nové nákladní listy, svědčící žalobkyni a odevzdal je dráze, předal jí jménem žalovaného zboží k dopravě na žalobkyni, a teprve od toho okamžiku nesla žalobkyně nebezpečí dopravy dle čl. 345 obch. zák. Bylo proto na **ž a l o v a n é m**, aby dokázal, že v Ústí n. L. bylo zboží v bezvadném stavu odevzdáno dráze k dopravě pro žalobkyni do Velkého Března. Tohoto důkazu však žalovaný neprovedl, jak správně uvedl soud odvolací. Marně snaží se dovolatel vyvoditi opak z výpovědi svědka Václava U-a, kdyžtž tento výslovně potvrdil, že zboží **v ů b e c n e v i d ě l a** že jen železniční zřizenci mohli by podati vysvětlení o tom, v jakém stavu bylo zboží při překládání v Ústí n. L. Ani z dopisů žalobkyně nelze odvoditi, že klichovina došla do Velkého Března ve stavu dobrém a vzorku odpovídajícím, kdyžtž žalobkyně ihned dne 16. dubna 1920, kdy zboží došlo, telegraficky vytýkala žalovanému, že zboží jest úplně vodnaté a vytéká z beden, kdežto vzorek byl pevný a krajitelný. Právem pozastavila tudíž žalobkyně došlé zboží a dala je žalovanému k dispozici, a také z toho důvodu může se domáhati vrácení kupní ceny.

Čís. 2457.

Změnou vlastnictví k zadržovaným věcem nezaniká nabyté již právo zadržovací.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1923, Rv I 1145/22.)

Žalobě o vydání látky bylo vyhověno **s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c**, **N e j v y š š í m s o u d e m** mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Odvolací soud uznal tak jako první soud dle žalobní žádosti a odsoudil žalovanou firmu k vydání 6 kusů vlněné látky zvané doskin, které žalovaná převzala od firmy K. a A. k barvení a apretuře a nepřiznal jí zadržovacího práva k uvedeným věcem ze dvou důvodů: předně, protože

úmluvou ze dne 1. dubna 1921 uznala žalovaná firma vlastnictví žalobkyně ke kusům doskinu, které jí firma K. a A. dala ku barvení a k apretuře a se zavázala proti zaplacení 10.000 Kč po případě u 10 kusů proti zaplacení mzdy za barvení látku žalobkyni vydati, že tímto způsobem (§ 428 obč. zák.), ježto firma K. a A. s tímto ujednáním souhlasila, přešlo vlastnictví k oněm látkám na žalobkyni a že následkem přechodu vlastnictví na žalující firmu nemůže žalovaná vykonávati zadržovací právo, které jí pro pohledávku z obchodního spojení proti firmě K. a A. příslušelo. Za druhé uznal odvolací soud, jak shora uvedeno, proto, že onou úmluvou ze dne 1. dubna 1921 vzdala se žalovaná firma zadržovacího práva ohledně kusů látky, které měla žalobkyni dle úmluvy vydati a že přijala poukaz se strany firmy K. a A., v oné úmluvě obsažený, aby žalobkyni doskin u ní se nalézající a od jmenované firmy koupený vydala (§ 1400 obč. zák.). Co se týče onoho prvního důvodu, na základě něhož byla žalovaná k vydání látky odsouzena, nelze s odvolacím soudem souhlasiti v tom, že změnou vlastnictví zadržovací právo žalované k látkám zaniklo. Přechodem vlastnictví k věcem, na které již zadržovacího práva dle čl. 313 obch. zák. bylo nabyto, zůstává toto právo nedotčeno. To plyne ze zásady §u 442 obč. zák., že nikdo nemůže na druhého více práva přenést, nežli sám má. Proto, pakliže i úmluvou ze dne 1. dubna 1921 vlastnictví k látkám přešlo z firmy K. a A. na žalobkyni, jak za to mají nižší stolice, zadržovací právo žalované, tehdy již existující, nepominulo a dotyčná změna ve vlastnictví by výkonu zadržovacího práva se strany žalované nepřekážela. Opačný názor odvolacího soudu je v tomto bodu mylným. Avšak přisvědčiti jest odvolacímu soudu k onomu druhému shora uvedenému důvodu, pro který zadržovací právo žalované nebylo přiznáno a ona odsouzena k vydání zboží.

Čís. 2458.

Zboží jest dodáno (čl. 349 obch. zák.), jakmile kupující nabyt nad ním dispozice neb aspoň možnosti dispozice. Místem dodání jest závod prodatelův, zmocnil-li kupitel zasílatele, by dopravu odtamtud provedl.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1923, Rv I 1157/22.)

Žalující tuzemská firma objednala od žalované firmy lahve a přikázala zasílateli Sch., by obstaral dopravu z továrny žalované v Duchcově do Itálie. Poslední zásilka byla vypravena z továrny v Duchcově dne 13. dubna 1921. Tvrdíc, že dodávka byla vadnou, domáhala se žalobkyně žalobou, zadanou dne 29. listopadu 1921 náhrady škody. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly, ježto byla podána po šestiměsíční lhůtě čl. 349 obch. zák.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání, opírající se o důvody čís. 2, 3, 4 §u 503 c. ř. s., není opodstatněno. Těžiště jeho vývodu arcí spočívá na tom, zda odvolací soud